

(วันอาทิตย์ที่ ๒๗ เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๖๖)

๔ กิจของนักบวช

เราเป็นนักบวชปลดปล่อยวางแล้วจากเครื่องกังวลทั้งหลาย ไม่ต้องทำมาหากินแบบชาวโลก กิจของนักบวช คือ ศึกษาเรื่องศีล สมาธิ ปัญญา ให้เป็นพระแท้ เป็นพระที่สมบูรณ์ทั้งภายในและภายนอก เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง โดยย่อก็คือฝึกใจให้หยุดให้นิ่งให้เข้าถึงพระรัตนตรัย นี่เป็นกิจของนักบวช

อย่าไปซัดสึกเข้าบ้าน คือ นึกคิดถึงเรื่องราวที่ทำให้รอนแรมรอนใจ กลุ่มอกกลุ่มใจ กระสับกระส่าย ทุรนทุรายอยู่ในใจ อย่างนั้นเขาเรียกว่า ซัดสึกเข้าบ้าน บ้านก็คือเรือนกายเรือนใจ ต้องทำใจให้เกลี้ยง ๆ ให้ว่าง ๆ ให้ใจมีแต่องค์พระ ดวงใส บุญกุศล ศีล สมาธิ ปัญญา ทำเพียงแค่นี้ชีวิตพระก็สมบูรณ์แล้ว จะมีความสุขในระดับหนึ่งทีเดียว ซึ่งความสมบูรณ์ในระดับนี้จะก้าวเข้าสู่ความสมบูรณ์ในอนาคต ที่เป็นความสมบูรณ์ที่แท้จริง คือ เข้าถึงพระนิพพาน

วัตถุประสงค์ของการดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้ ทุกชีวิต...สุดท้ายก็มุ่งเพื่อความหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ จากความโลภ ความโกรธ ความหลง ซึ่งเป็นรากเหง้าแห่งอกุศลมูลที่ทำให้กาย วาจา ใจของเราไม่บริสุทธิ์ และผลแห่งความไม่บริสุทธิ์จะทำให้เราทุกข์ทรมานในวัฏสงสาร ไปในมหานรก อสุรตนรก ยมโลก ไปเกิดเป็นอสุรกาย เป็นเปรต เป็นสัตว์เดรัจฉาน กว่าที่จะกลับมาเป็นมนุษย์นี้ยาก มาเป็นมนุษย์ก็เป็นมนุษย์ที่มีชีวิตลำบาก ผิดเคือง สิ่งแวดล้อมก็เกื้อหนุนให้ทำบาปซ้ำไปอีก เมื่อทำบาปซ้ำก็ลงไปในอบายอีก วนกันไปวนกันมาอย่างนี้

เมื่อเป็นนักบวชแล้ว ต้องคิดที่จะหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะให้ได้ อย่าไปพูดตามชาวโลกที่เราได้ยินได้ฟังเขาว่าฟังกันอยู่บ่อย ๆ ว่า ฉันยังเป็นคนมีกิเลส ต้องทำแบบคนที่มีกิเลส ทำอย่างคุณไม่ได้ คิดทำไมพูดทำไมอย่างนั้น ไม่เกิดประโยชน์ เป็นนักบวชก็ต้องคิด พูด ทำแบบนักบวช

ยิ่งเป็นพระเป็นเณรที่บวชช่วงสั้น ๆ จะต้องให้การบวชครั้งนี้ นำมาซึ่งความปลื้มปิติว่า ครั้งหนึ่งเมื่อเราอยู่ในเพศสมณะ เราได้ใช้ชีวิตสมณะอย่างสมบูรณ์ อุดมไปด้วยศีล สมาธิ ปัญญา สิ่งที่เป็นบาปอกุศลไม่เคยเข้ามาพองพวนอยู่ในใจเลย มีแต่ความคิด คำพูด การกระทำที่นำมาซึ่งความบริสุทธิ์ และบุญกุศลทุกวันทุกคืนตลอดเวลา ต้องให้เกิดความปิติภาคภูมิใจอย่างนี้ แล้วจะทำให้เราเห็นคุณค่าของพระพุทธศาสนา แล้วจะรักพระพุทธศาสนา เมื่อเรารักพระพุทธศาสนา เราก็จะคอยปกป้องผองภัยและช่วยกันเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้เป็นที่ยิ่งของชาวโลกด้วยความสมัครใจ

ตอนนี้เราเป็นนักบวช อยู่ในภาวะที่ไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเศรษฐกิจ คำนึงแต่เรื่องจิตใจอย่างเดียว เราใกล้พระนิพพานแล้ว หมั่นปฏิบัติธรรมฝึกใจหยุดให้นิ่ง ให้ใจใส ๆ เก็บเกี่ยวความเป็นพระให้เต็มที

เมื่อเรามีความรู้สึกว่า ตัวเราเป็นพระ สมณสัญญาที่จะเกิดขึ้นเอง ไม่ว่าจะนั่ง นอน ยืน เดิน ตื่น ทำ พูด คิด หยุดนิ่ง ลิ้มรส เหยียดแขน คู้แขน จะทำภารกิจอะไรก็แล้วแต่ จะมีความรู้สึกตัวเราเป็นพระเกิดขึ้นตลอดเวลา ใจเราจะใส กระแสแห่งความเป็นพระจะแผ่ฐานออรอบตัวเรา รุกเร้าไปในบรรยากาศ ขจัดสิ่งที่เป็นมลทินในบรรยากาศให้ออกไปจากใจ กระทั่งส่งผลให้ญาติโยมที่เขาเห็นเราเกิดแรงบันดาลใจ เปลี่ยนแปลงจิตสำนึกให้สูงขึ้น มีปิติ มีความรู้สึกที่ว่า ความเป็นมงคลเกิดขึ้นในใจแล้วว่า เราเจอพระรูปนี้แล้วใจเราทำไมสูงขึ้น บริสุทธิขึ้น เรามีคำถามเยาะเย้ยอยากถามท่าน แต่พอเจอท่านมันหมดคำถาม เพราะทุกข้อในใจดับลงไปแล้ว มีปิติ มีความสุข

พอมีปิติมีความสุขแล้ว จิตก็เป็นกุศล ความตระหนี่ในใจก็ล่มสลายไป ความศรัทธาอยากจะทำบุญกับพระรูปนี้ก็เกิดขึ้น พอมีความรัก ความเคารพ มีความเลื่อมใสแล้ว มีอะไรดี ๆ ก็อยากถวายท่าน อาหารดี ๆ ข้าวปากหม้อ ขนมปากกล้วย ปากขาม ของอร่อย ๆ อยากจะนำมาถวาย มีปัจจัยก็อยากถวาย มีจิววนัประณีตก็อยากถวายให้ท่านได้นุ่งห่มดี ๆ อยากให้มีเสนาสนะ กุฏิอะไรต่าง ๆ ให้อยู่แล้วสบาย พอเจ็บไข้ได้ป่วยก็อยากจะได้ดูแลรักษา เพราะมีความรู้สึกทำบุญกับพระรูปนี้แล้วมีความสุข

อะไรที่ทำให้ญาติโยมเกิดความรู้สึกเช่นนี้ ทั้ง ๆ ที่เพียงแคเห็นยังไม่ได้คุยกันเลย กระแสแห่งความเป็นพระนั้นแหละทำให้เกิดขึ้น กระแสแห่งความเป็นพระที่ออกมาจากใจที่เป็นพระ ออกมาแล้วก็ไปตามระบบประสาท กล้ามเนื้อ ตามชุมชน จนกระทั่งเลยปลายชนออกไปรอบตัว ญาติโยมเขารู้สึกได้ถึงกลิ่นศีล กลิ่นธรรมที่กระจายแผ่ฟุ้งไป ไม่เพียงแต่มนุษย์ที่เห็นเท่านั้น เทวดาเขาก็เห็น ได้ยิน ได้กลิ่นศีลกลิ่นธรรม เขาก็ชื่นอกชื่นใจ จะอยู่ในวิมานไหนก็ต้องออกจากวิมานมาดูมาแลภิกษุสามเณรนักบวชรูปนี้ เพราะเห็นแล้วปลื้ม เห็นแล้วบุญกุศลเกิดขึ้นในใจ

เราเป็นนักบวชก็ต้องอย่างนี้ ให้ใจใส ๆ เข้าใจ ให้เข้าถึงองค์พระในตัวให้ได้ พอเป็นองค์พระในตัวเท่านั้น จะคิด จะพูด จะทำอะไรก็เป็นพระ โดยที่เราไม่ต้องไปตั้งใจเคร่งเครียด ระมัดระวังกลัวจะผิดลิกขาบท พอใจใสก็เป็นพระแล้ว ลิกขาบทเหล่านั้นรวมประชุมอยู่ในตัวของเราเองเลย อยู่ในจิต อยู่ในใจที่เป็นพระแท้เป็นสามเณรแท้นั้นแหละ มารวมอยู่ในตัว เกิดขึ้นมาเองเลย เป็นแหล่งกำเนิดแห่งความบริสุทธิ์ เป็นบุญกุศลที่เกิดขึ้น ความเป็นเนื้อนาบุญของเราเกิดแล้ว

กิจของพระของเณรจะไปทำอะไรแบบชาวโลกไม่ได้ ต้องทำแบบพระ ตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงวางหลักสูตรเอาไว้แน่นอนแหละ หลักสูตรของการเป็นพระแท้เณรแท้ ทำแค่นี้เท่านั้น เดียวสิ่งดี ๆ ก็จะเกิดขึ้นจากตัวของเราขยายไปสู่ผู้ที่พบเห็น เขาเห็น เขาปิติ เขาชื่นใจ

ภาพที่เคยมองพระมองเณรว่า เป็นคนขี้เกียจคอยเบียดเบียนเอาเปรียบสังคม ไม่ช่วยเหลือ เศรษฐกิจ ก็จะอยู่ในฐานะที่เขายกเอาไว้ในที่สูง เหมือนดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาวในอากาศ ไม่มาคลุกคลีใกล้กับชาวโลก มีหน้าที่สาดแสงธรรม แสงศีล แสงแห่งความสุขให้มาบังเกิดขึ้นในโลกนี้
